

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/59/2019
Identifikačné číslo spisu:	1312203998
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1312203998.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. M., bývajúceho v Q., právne zastúpeného JUDr. Zuzanou Francúzovou, advokátkou, so sídlom Šancova 82, 811 05 Bratislava, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom obrany Slovenskej republiky, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, o doplatenie funkčného platu 3.373,50 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10Cpr/4/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. júla 2016 sp. zn. 8CoPr/15/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. júna 2015 č. k. 10Cpr/4/2012-79 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplattenia istiny 3.373,50 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške špecifikovanej v žalobnom petite, titulom doplatenia funkčného platu za obdobie od 1. apríla 2009 do 31. marca 2012 a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Výsledkami vykonaného dokazovania zistený skutkový stav posúdil po právnej stránke podľa § 1, § 6 ods. 1, ods. 6, § 29 ods. 1, § 129 ods. 6 a § 142 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, účinného od 1. novembra 2009, ktorým bol zrušený zákon č. 312/2001 Z.z. ku dňu 31. októbra 2009 a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca bol rozhodnutím ministra obrany SR z 30. októbra 2007 vymenovaný do funkcie riaditeľa Územnej vojenskej správy (ďalej len „ÚVS“) Q. s účinnosťou od 1. novembra 2007. Súčasne týmto dňom bol žalobca zaradený do 8. platovej triedy s tarifným platom 17.560 Sk. Podľa opisu činností bol žalobca vymenovaný do funkcie riaditeľa správy - krajský radca, pričom podľa bodu 7 opisu mal ako najnáročnejšiu činnosť uvedené: koncepčné, systémové alebo metodické činnosti vo vymedzenom úseku štátnej správy, v bode 8 mal v rámci vykonávania najnáročnejšie činnosti uvedené, že zabezpečuje národnú registráciu a mobilizačné doplňovanie ozbrojených síl SR s pôsobnosťou na celom území kraja a k tomu vydáva rozhodnutia, v bode 9 v rámci ostatných činností mal uvedené, že ako štatutárny orgán riadi rozpočtovú organizáciu s celokrajskou pôsobnosťou a v bode 14 označenom ako vypracúvané výstupy a ich odberateľ mal uvedené: rozhodnutia, rozkazy, plánovacia a rozborová dokumentácia, smernice, metodické pokyny, a to pre

Ministerstvo obrany SR a ÚVS, právnické a fyzické osoby. Okresný súd si osvojil argumentáciu žalovanej, že rozpracovanie a realizácia opatrení na úrovni riaditeľa ÚVS nie je možné považovať za koncepčné alebo systémové činnosti, ale za metodické činnosti, ktorých vykonávanie spĺňa podmienku pôsobenia na území kraja, nakoľko ÚVS má krajskú pôsobnosť, a teda činnosti vykonávané v rámci najnáročnejších činností ÚVS realizuje celoštátne koncepcie a systémové opatrenia, spracované a prijaté z úrovne Ministerstva obrany SR na základe ustanovení príslušných zákonov. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že žalobca ako riaditeľ ÚVS nevykonával žiadne koncepčné ani systémové činnosti, ale na teritóriu svojej pôsobnosti v podstate rozpracoval metodicky celoštátne koncepcie a systémové opatrenia zasielané z úrovne Ministerstva obrany SR. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj ako „O.s.p.“) a neúspešnej žalovanej trovy konania nepriznal, nakoľko jej žiadne v konaní nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozhodol rozsudkom z 19. júla 2016 č. k. 8CoPr/15/2015-107 v spojení s opravným uznesením krajského súdu z 25. októbra 2018 č. k. 8CoPr/15/2015-178 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu (§ 381 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z., ďalej aj „CSP“) a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že žalobcovi možno prisvedčiť v tom, že z hľadiska zaradenia do platovej triedy podľa § 16 ods. 3 zákona o štátnej službe č. 312/2001 Z.z. bolo rozhodujúce, akú najnáročnejšiu činnosť mal žalobca vykonávať podľa opisu činností na príslušnom štátnozamestnaneckom mieste, ktoré v tomto prípade mal vykonávať v rozsahu: Koncepčné, systémové alebo metodické činnosti vo vymedzenom úseku štátnej správy, a teda pre platové zaradenie neboli smerodajné činnosti, ktoré skutočne podľa toho opisu vykonával, teda len v rozsahu metodickej činnosti, ktorá mu bola v rámci tejto najnáročnejšej činnosti fakticky pridelená. Pokiaľ však najnáročnejšia činnosť, ktorú mal žalobca vykonávať podľa opisu činností štátnozamestnaneckého miesta, spadala do 8. platovej triedy podľa prílohy č. 1 k zákonu o štátnej službe č. 312/2001 Z.z., správne bol žalobca zaradený do funkcie hlavného radcu v 8. platovej triede. Do 9. platovej triedy spadala koncepčná a systémová činnosť pri tvorbe opatrení so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na území kraja. Žalobca v konaní netvrdil a ničím nepodložil, že by vykonával koncepčné a systémové činnosti, a to pri tvorbe opatrení, so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na územie kraja, ktorá činnosť by ho oprávňovala na zaradenie do 9. platovej triedy. Tiež žalobca neuviedol žiadnu konkrétnu činnosť ním vykonávanú, ktorá by svojím obsahom, rozsahom a náročnosťou zodpovedala charakteristike činností spadajúcich do 9. platovej triedy. Na obsah výkonu práce žalobcu nemali vplyv ani legislatívne zmeny týkajúce sa kompetencií Územných vojenských správ v súvislosti so zrušením Vyšších vojenských správ. A ani zo samotnej novej právnej úpravy zákona o štátnej službe č. 400/2009 Z.z. s účinnosťou od 1. novembra 2009 nevyplývala zmena zaradenia žalobcu do 9. platovej triedy. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodil z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru žalobcu odvolací súd nesprávne právne posúdil danú vec, pretože na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dovolateľ ako riaditeľ ÚVS Q. bol správne zaradený do funkcie hlavného radcu v 8. platovej triede. Dovolateľ poukázal na skutočnosti vyplývajúce zo žaloby a právnu úpravu v rozhodnom období, keď vykonával funkciu riaditeľa ÚVS Q. a keď boli zrušené Vyššie vojenské správy. Akcentoval, že od 1. novembra 2009 sa na neho vzťahoval zákon č. 400/2009 Z.z., aj podľa ktorého § 29 ods. 1 štátnemu zamestnancovi patrí funkcia v 1. až 11. platovej triede podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonáva podľa služobnej zmluvy alebo podľa opisu činností štátnozamestnaneckého miesta. Podľa dovolateľa z prílohy č. 1 k zákonu č. 400/2009 Z.z. platnej a účinnej v rozhodnom období rovnako vyplýva, že predpokladom zaradenia štátneho zamestnanca do 9. platovej triedy bola okrem iného „tvorba štátnej politiky vo vymedzenom úseku štátnej správy na úrovni orgánu alebo úradu, ktorý vykonáva štátne záležitosti alebo koncepčná a systémová činnosť pri tvorbe opatrení so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na územie kraja alebo viacerých krajov“. Zákonodarcu v zákone č. 400/2009 Z.z. v znení platnom v rozhodnom období v poznámke č. 8 (k § 5) uviedol, čo možno považovať za vykonávanie štátnych záležitostí, keď medzi orgány, ktoré vykonávajú štátne záležitosti zaradil napr. daňové orgány, správy finančnej kontroly, prokuratúru, orgány štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti, inšpekciu práce alebo orgány verejného zdravotníctva.“ Z tohto deklaratórneho výpočtu je podľa dovolateľa

zrejme, že zákonodarca mal v úmysle zahrnúť do kategórie orgánov vykonávajúcich štátne záležitosti všetky porovnateľné orgány, ktoré v rozhodnom období na území Slovenskej republiky vykonávali činnosti podobného charakteru a dôležitosti, preto dovolateľ zastával názor, že zákonodarca v rozhodnom období zaradil i územné vojenské správy medzi orgány vykonávajúce štátne záležitosti. Dovolateľ mal vykonávať od svojho vymenovania do funkcie riaditeľa ÚVS Q. činnosti, ktoré z hľadiska náročnosti patrili do 9. platovej triedy, a preto mal byť zaradený do 9. platovej triedy a mal mu byť vyplácaný funkčný plat zodpovedajúci 9. platovej triede. Poukázal aj na list odborného orgánu žalovanej z 26. marca 2009, ktorý okrem iných listín priložil k dovolaniu. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť dovolateľovi sumu 3.373,50 eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške tak, ako bola špecifikovaná v petite dovolania, trovy konania vo výške 1.088,44 eur na bankový účet právneho zástupcu dovolateľa.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že s tvrdeniami žalobcu uvedenými v podanom dovolaní sa nestotožňuje a zotrváva na obsahu svojich predchádzajúcich vyjadrení sp. zn. ÚPS-68/8-1/2012 zo dňa 20. decembra 2012 a sp. zn. ÚLP-25/63-13/2015 zo dňa 26. októbra 2015, ktoré žiada považovať za súčasť dovolacieho spisu. Poukázala na obsahovo rovnaké žaloby podané ďalšími štyrmi riaditeľmi územných vojenských správ, ktoré boli rovnako zamietnuté. Žiadala, aby dovolací súd dovolanie v zmysle § 448 CSP zamietol ako nedôvodné.

5. K vyjadreniu žalovanej zaslal dovolateľ svoje stanovisko, v ktorom uviedol, že už v prvoinštančnom konaní riadne preukázal, že ÚVS Q. sa v rozhodnom období podieľala na tvorbe štátnej politiky vo vymedzenom úseku štátnej správy na úrovni orgánu alebo úradu, ktorý vykonáva štátne záležitosti (t. j. činnosti, ktoré podľa svojej náročnosti spadali do 9. platovej triedy).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba pre neprípustnosť odmietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno preto interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 319/2013, 3 Cdo 59/2017, 3 Cdo 209/2016, 5 Cdo 145/2016, 8 Cdo 99/2017, 8 Cdo 107/2017).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady množnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

11. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 211/2016).

12. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom svoje tvrdenie oprel o skutočnosť, že odvolací súd nesprávne právne posúdil danú vec, keď na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že dovolateľ bol správne zaradený do funkcie hlavného radcu v 8. platovej triede.

13. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, o d vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V ustanovení § 421 CSP je výslovne zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

17. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

18. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné

charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, resp. aj dôvodnosť dovolania).

19. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od právnej úpravy v zmysle O.s.p., keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom musí uviesť svoj názor na riešenie tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

20. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Tiež v prípade absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

21. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že z obsahu dovolania nevyplýva konkrétne, ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou, dovolacím súdom ale dosiaľ neriešenou) bola podľa jeho názoru založená prípustnosť ním podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Nie je povinnosťou odvolacieho súdu, aby si právnu otázku, ktorá mala byť riešená odvolacím súdom nesprávne, mal vyvodzovať sám. Naopak, jej riadne vymedzenie, t. j. jasné formulovanie, je povinnosťou strany, ktorá je v dovolacom konaní povinne zastúpená advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom. Jasne formulovaná právna otázka má v prvom rade naznačiť riešenie daného prípadu požadované stranou a v druhom rade potom jej znenie predstavuje všeobecný právny záver aplikovateľný v obdobných prípadoch v budúcnosti. Z obsahu dovolania vyplýva chronologicky popis tvrdení dovolateľa opierajúc sa o predložené dôkazy. Dovolateľ poukazuje na

významné skutočnosti, právnu úpravu v rozhodnom čase a výhrady voči rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávny právny záver o zaradení dovolateľa ako riaditeľa ÚVS Q. do funkcie hlavného radcu v 8. platovej triede. Naopak, podľa dovolateľa správne malo byť jeho zaradenie do 9. platovej triedy podľa zákona č. 312/2009 Z.z. o štátnej službe v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, resp. podľa zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v znení platnom v rozhodnom období. Podľa dovolacieho súdu záver odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) o zamietnutí žaloby dovolateľa na doplatok funkčného platu na tom základe, že považoval za správne jeho zaradenie do 8. platovej triedy, bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy nižšej inštancie viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Pokiaľ dovolateľ s týmto právnym názorom nesúhlasí, ide podľa názoru dovolacieho súdu o polemiku dovolateľa s právnym názorom odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k posúdeniu otázky zaradenia dovolateľa do tej-ktorej platovej triedy podľa zákona č. 312/2009 Z.z. o štátnej službe v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, resp. podľa zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v znení platnom v rozhodnom období, čo významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

22. Žalobca v dovolaní zákonným spôsobom nevymedzil právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a následne malo zakladať nesprávne právne posúdenie veci. Bez uvedeného nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalobcu absentuje zákonom požadovaná náležitosť - dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne zistenie skutkového stavu nie je podľa CSP dovolacím dôvodom. Dovolací súd ani nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Táto viazanosť zisteným skutkovým stavom je nevyhnutným predpokladom pre skúmanie správnosti právneho posúdenia veci, pretože podstatou právneho posúdenia veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových), preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu.

24. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd odmietol jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.